

LLIÇÓ 2

3-9 de juliol

Inquiet i rebel

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: [Núm. 11: 1-33](#), [Núm. 12: 1-13](#), [Núm. 13: 27-33](#), [Núm. 14: 1-23](#), [1 Cor. 10: 1-11](#), [Núm. 14: 39-45](#) .

Text de la memòria: "Ara totes aquestes coses els van passar com a exemples i van ser escrites per a la nostra amonestació, sobre la qual han arribat els fins dels segles" ([1 Corintis 10:11, NKJV](#)) .

Al llarg dels segles, molta gent ha reportat un comportament estrany i inquiet en gossos i altres animals domèstics abans de terratrèmols importants.

Ara els científics han establert que els animals són capaços de detectar la primera de les ones sísmiques d'un terratrèmol, l'ona de pressió, que arriba abans de l'ona de sacseig secundària. Probablement això explica que s'hagi informat que els animals actuaven confosos o inquietos just abans que el terreny comencés a tremolar. Alguns animals, com els elefants, poden percebre ones sonores i vibracions de baixa freqüència a partir de foreshocks, que els humans no poden detectar en absolut.

Uns minuts abans del terratrèmol de 5,8 graus de magnitud que va afectar la zona de Washington, DC, el 23 d'agost de 2011, alguns dels animals del zoo nacional de la Smithsonian Institution van començar a comportar-se de manera estranya. Entre aquests, hi havia els lèmurs, que van començar a trucar en veu alta durant uns 15 minuts abans que el terra comencés a tremolar.

En l'estudi d'aquesta setmana, observem alguns exemples d'estranyes inquietuds humanes provocades, no per imminents desastres naturals com els terratrèmols, sinó per la pecaminositat bàsica dels éssers humans caiguts que no descansaven en allò que Crist ofereix a tots els que vénen. a Ell amb fe i obediència.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte del 10 de juliol.

DIUMENGE ↑

4 de juliol

Inquiet en un desert

Israel es degué sentir inquiet i descontent quan va marxar del Sinaí de camí a Canaan. Havia passat més d'un any des que havien marxat d'Egipte ([Núm. 1: 1](#)) . Estaven preparats per entrar a la Terra Promesa. Havien

estat comptats i organitzats. Havien presenciats increïbles mostres de favor diví i senyals clars de la presència de Déu. Tot i així, el primer lloc després de la seva sortida del Sinai els troba queixant-se.

Llegiu els [números 11: 1-15](#) . De què es queixen els israelites?

Els israelites desitgen la carn, els cogombres, els melons, els porros, les cebes i els alls d'Egipte. "Qui ens donarà carn per menjar? Recordem els peixos que menjàvem lliurement a Egipte, els cogombres, els melons, els porros, les cebes i els alls; però ara tot el nostre ésser està assecat; no hi ha res més que aquest manà davant dels nostres ulls!" ([Núm. 11: 4-6, NKJV](#)) . També devien patir una severa memòria selectiva quan recordaven el menjar i oblidaven l'esclavitud i les increïbles dificultats ([compareu-ho amb l'Èxode 1](#)) .

Havien estat alimentats pel *mana* de Déu durant més d'un any; tot i així, se sentien inquietos i volien una altra cosa. Fins i tot Moisès està afectat. Intentar dirigir un grup de persones inquietes no és fàcil. Però Moisès sap a qui recórrer. «Per què has afligit el teu servent? I per què no he trobat gràcia als teus ulls, que has posat sobre mi la càrrega de tota aquesta gent?» ([Núm. 11:11, NKJV](#)) .

Com respon Déu a les queixes? Llegiu [Nombres 11: 16-33](#) .

Déu no és sord a les nostres necessitats quan ens sentim inquietos. En el cas d'Israel, els va donar guatlla per satisfer la seva fam de carn. Però en realitat no era la carn que Israel volia. Quan estem infeliços, inquietos i enutjats, el que ens fa ràbia és sovint només el detonador, no la causa del conflicte. Llitem perquè hi ha alguna cosa més profund que afecta les nostres relacions subjacents. Israel es va rebel·lar contra la direcció de Déu, cosa que tots hem de tenir en compte, independentment de la nostra situació i context immediats, perquè és més fàcil de fer del que pensem.

Per què és tan fàcil recordar el passat tan millor del que realment era?

DILLUNS ↑

5 de juliol

És contagiós

Llegiu els [números 12: 1-3](#) . Què molesten Miriam i Aaron?

Aparentment, Miriam i Aaron estaven descontents amb l'esposa cushita de Moisès. Zipporah era un foraster procedent de Madian ([vegeu Exod. 3: 1](#)) . Fins i tot entre l'"elit" d'Israel, es revela la caiguda de la nostra naturalesa, i tampoc d'una manera molt agradable. (És alguna vegada?)

El text bíblic, però, mostra clarament que es tracta d'un pretext. El principal objectiu de la seva queixa és sobre el do profètic. Al capítol anterior, Déu havia dit a Moisès que designés setanta dels ancians d'Israel que l'ajudessin a assumir la càrrega administrativa de lideratge ([Núm. 11:16, 17, 24, 25](#)) . Aaron i Miriam també havien tingut un paper clau de lideratge ([Exod. 4: 13-15, Micah 6: 4](#)) , però ara se sentien amenaçats pel nou desenvolupament del lideratge i van dir: "El Senyor, de fet, només ha parlat a través de Moisès? ¿No ha parlat també per nosaltres?" ([Núm. 12: 2, NKJV](#)) .

Com respon Déu a aquesta queixa? Llegiu els [números 12: 4-13](#) . Per què creieu que Déu respon tan decididament?

La resposta de Déu és immediata i no deixa espai per a la interpretació. El do profètic no és una arma que s'utilitza per exercir més poder. Moisès era molt adequat per al lideratge perquè havia après fins a quin punt

depenia de Déu.

El fet que Miriam s'esmenti abans que Aaron al [vers 1](#) suggereix que potser va ser la instigadora de l'atac a Moisès. En aquest moment, Aaron ja exerceix de gran sacerdot d'Israel. Si l'hagués colpejat amb lepra, no hauria pogut entrar al tabernacle i servir en nom del poble. El càstig de Déu contra Miriam amb lepra temporal comunica vívidament el seu malestar amb tots dos i ajuda a produir el canvi d'actitud que aquesta família necessita. La súplica d'Aaron per ella afirma que ell també hi va estar implicat ([Núm. 12:11](#)) , i ara, en lloc de crítiques i inquietuds, veiem Aaron implorant Miriam i veiem Moisès intercedint en nom seu ([Núm. 12: 11-\). 13](#)). Aquesta és l'actitud que Déu vol veure en el seu poble. Escolta i guareix la Miriam.

Tot i que sempre és fàcil ser crític amb el lideratge de l'església, a qualsevol nivell, quant millor seria la nostra església i la nostra pròpia vida espiritual si, en lloc de queixar-nos, intercedís en favor dels nostres líders fins i tot quan no hi estiguem d'acord?

DIMARTS ↑

6 de juliol

La inquietud condueix a la rebel·lió

La història comença amb una nota positiva. Els israelites finalment han arribat a les fronteres de Canaan i 12 espies són enviats a explorar la terra. El seu informe és extraordinari.

Llegiu l'informe dels espies a [Nombres 13: 27-33](#) . En quin moment es van esvaïr les expectatives dels israelites?

Malgrat la intervenció de Caleb, prevalen les veus dels dubtosos i dels escèptics. Israel no es proposa conquerir allò que Déu els havia promès. Tranquils de cor, trien plorar i murmurar per marxar i cridar a la victòria.

Quan tenim un cor inquiet, lluitem per caminar per fe. La inquietud, però, afecta no només les nostres emocions. Els científics ens diuen que hi ha una línia recta de causa i efecte entre massa poc descans (inclosa la falta de son) i males decisions, que donen lloc a obesitat, addiccions i més inquietud i infelicitat.

Llegiu els [números 14: 1-10](#) . Què va passar després?

Les coses passen de mal en pitjor. La súplica desesperada de Caleb, "només no es rebel·li contra el Senyor" ([Núm. 14: 9, NKJV](#)) , no es fa cas i tota l'assemblea es prepara per apedregar els seus líders. *La inquietud condueix a la rebel·lió i, finalment, la rebel·lió condueix a la mort* .

"Els espies infidels van ser forts en denúncia de Caleb i Josuè, i el crit es va aixecar per apedregar-los. La multitud insana es va apoderar de míssils per matar aquells homes fidels. Es van precipitar cap endavant amb crits de bogeria, quan de sobte les pedres van caure de les mans, els va caure un silenci i van tremolar de por. Déu s'havia interposat per comprovar el seu disseny assassí. La glòria de la seva presència, com una llum en flames, il·luminava el tabernacle. Tota la gent va veure el senyal del Senyor. Un més poderós del que s'havien revelat a si mateix, i ningú no gosava continuar la seva resistència. Els espies que van portar el mal informe es van ajupir aterrits i van buscar les seves tendes amb l'alè. - Ellen G. White, [Patriarques i Profetes](#), pàg. 390 .

En aquell moment, però, la glòria del Senyor es manifesta públicament. Quan llegim la història de Nombres 14, sembla com si tota l'escena s'hagués congelat i ara estiguem privats d'escoltar la conversa de Déu amb Moisès. Déu reconeix que, tot i que les pedres estan destinades a Moisès, Caleb i Josuè, la rebel·lió es dirigeix contra Déu mateix.

Un intercessor

Quina oportunitat ofereix Déu a Moisès davant d'aquesta rebel·lió? Llegiu els [números 14:11, 12](#).

Déu s'ofereix per destruir els israelites i crear una nació completament nova amb Moisès com a pare de tots.

Com respon Moisès a aquesta rebel·lió directa, no només contra ell, sinó contra Déu? ([Núm. 14: 13-19](#)).

Aquest és el moment en què podem veure l'autèntic home de Déu. La resposta de Moisès, congelada en el temps, anticipa l'intercessor que, més de 1.400 anys després, pregaria pels seus deixebles en les seves afliccions ([Joan 17](#)). De fet, en el que va fer Moisès aquí, molts teòlegs i estudiants de la Bíblia han vist un exemple del que fa Crist per nosaltres. La seva culpabilitat, la nostra culpa, ni tan sols es posa en dubte. Tot i això, Moisès pledeja dient: "Segons la grandesa de la vostra misericòrdia" ([Núm. 14:19, NKJV](#)), perdoneu aquesta gent. I tal com va fer llavors el Senyor a causa de la intercessió de Moisès, també ho fa per nosaltres a causa de Jesús, per la seva mort, la seva resurrecció i la seva intercessió.

Així, Moisès pledeja: "Perdoneu la iniquitat d'aquest poble, segons la grandesa de la vostra misericòrdia, tal com heu perdonat aquest poble, des d'Egipte fins ara" ([Núm. 14:19, NKJV](#)). La gràcia combat la rebel·lió i la inquietud en el seu nucli. El perdó ofereix nous inicis.

Tot i això, hi ha costos. La gràcia mai no pot ser barata. Tot i perdonat, la gent s'enfrontarà a les conseqüències de les seves rebel·lions i aquesta generació no entrarà a la terra promesa ([Núm. 14: 20-23](#)).

Sí, Déu els mantindrà 38 anys més al desert. Els alimentarà. Els parlarà des del santuari. Estarà al seu costat al desert. Però després moriran i una nova generació haurà de recollir la batuta i trobar descans a la Terra Promesa.

Sembla judici; tot i així, realment és gràcia. Com podria aquesta generació conquerir les poderoses ciutats-estat de Canaan si encara no haguessin après a confiar en Ell? Com serien una llum per a les nacions quan ells mateixos ensopegaven a la foscor?

Quines lliçons difícils heu après sobre les conseqüències del pecat perdonat?

Fe versus presumpció

Quines similituds veieu en els passejos d'Israel pel desert i el poble de Déu que viu just abans de la Segona Vinguda de Jesús? ([Vegeu 1 Cor. 10: 1-11](#)).

Al llarg de la història, el poble de Déu ha recorregut el desert mentre busca la Terra Promesa. Aquest desert té moltes cares. En aquest moment, sembla un interminable embassament de mitjans de comunicació, els bips constants dels missatges entrants i el rugit profund d'un entreteniment interminable. Intenta vendre la pornografia com a amor i materialisme com la resposta als nostres problemes. Si poguéssim ser una mica més en forma, una mica més joves, una mica més acomodats, una mica més sexy, això ens ocuparia de tots els nostres problemes.

Igual que els israelites, estem inquiets a la recerca de la pau i, tan sovint, la busquem als llocs equivocats.

Com van reaccionar els israelites davant el judici de Déu a [Nombres 14: 39-45](#) ?

La reacció d'Israel al judici diví és típica. "Hem pecat", van dir. "Pujarem al lloc que el Senyor ha promès" ([Núm. 14:40, NKJV](#)) .

El compromís a mitges és com una vacuna mal administrada: no funciona. Avui en dia, els metges recomanen una vacunació contra l'hepatitis B just després del naixement durant les primeres 24 hores de vida. Aquest és un bon començament. Tanmateix, després d'aquest primer tret, si no s'administren dues o tres vacunes de reforç en el moment i les dosis adequades, no hi ha cap protecció contra l'hepatitis B.

El canvi rebel d'Israel, que es recull als darrers versos de [Nombres 14](#) , provoca la mort i la decepció, ja que els israelites es neguen ara a acceptar les noves indicacions de Déu i llançen tossudament un atac sense l'arca de l'aliança ni el lideratge de Moisès.

La presumpció és costosa; la presumpció condueix a la mort. Molt sovint, la presumpció es basa en la por. Com que tenim por d'alguna cosa, prenem decisions que després lamentarem.

Penseu en un moment en què va actuar per fe i en un moment en què va actuar per presumpció. Quina era la diferència crucial?

DIVENDRES ↑

9 de juliol

Pensament addicional: "Ara semblaven sincerament penedir-se de la seva conducta pecaminosa; però es van lamentar a causa del resultat del seu mal curs, més que no pas per la sensació de la seva ingratitude i desobediència. Quan van comprovar que el Senyor no cedia en el seu decret, van tornar a sorgir la seva voluntat i van declarar que no tornarien al desert. En manar-los que es retiressin de la terra dels seus enemics, Déu va provar la seva aparent submissió i va demostrar que no era real. Sabien que havien pecat profundament en permetre que els sentiments precipitats els controlessin i en intentar matar els espies que els havien instat a obeir Déu; però només es van espantar al veure que havien comès un error espantós, les conseqüències del qual serien desastroses per a ells mateixos. Els seus cors no van canviar i només necessitaven una excusa per provocar un brot similar. Això es va presentar quan Moisès, per autoritat de Déu, els va ordenar que tornessin al desert ". - Ellen G. White, [Patriarques i profetes](#) , pàg. 391 .

"Però la fe no està en cap cas aliada a la presumpció. Només qui té fe veritable està protegit contra la presumpció. Perquè la presumpció és la falsificació de la fe de Satanàs. La fe reivindica les promeses de Déu i produeix fruits en l'obediència. La presumpció també reclama les promeses, però les fa servir com va fer Satanàs, per excusar la transgressió. La fe hauria portat els nostres primers pares a confiar en l'amor de Déu i a obeir els seus manaments. La presumpció els va portar a transgredir la seva llei, creient que el seu gran amor els salvaria de la conseqüència del seu pecat. No és la fe la que reclama el favor del cel sense complir les condicions en què s'ha de concedir la misericòrdia. La fe genuïna té el seu fonament en les promeses i disposicions de les Escripures ". - Ellen G. White, [El desig de les edats](#) , pàg. 126 .

Preguntes de debat:

1. Comenteu la diferència entre la fe i la presumpció. Per què la conquesta de la terra de Canaan es veuria primer com un acte de fe i després, quan els israelites atacaven, es considera un acte presumptuós? Com juguen els motius i les circumstàncies en la diferència entre la fe i la presumpció?
2. Pensi més en el fet que, tot i que es pot perdonar el pecat, sovint hem de conviure amb les conseqüències d'aquests pecats. Com podeu ajudar aquells que lluiten sabent que se'ls perdona un pecat que, tanmateix, encara els afecta negativament i, potser, fins i tot als seus éssers estimats?

